

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

REFORMÁTUS HITOKTATÁS DUNAHARASZTIBAN

Sok szeretettel hívjuk református családjaink gyermekeit az iskolákban és óvodákban folyó hittan oktatására

Annau Julianna vagyok, ez a negyedik évem, hogy Isten kegyelmével betölthetem az egyik református hittantanár szerepét a településünk életében. Az óráim célja, hogy a diákjaim megismerhessék Istent a Bibliai történeteken keresztül, és hogy a tanult Bibliai üzeneteket a saját életükben is megtapasztalhassák. Igyekszem az óráimban hangsúlyozni, hogy a hallottakat hogyan gyakorolhatják az életükben. Az idei évben a tevékenységem a Hunyadi János Általános Iskola alsó osztályaira, illetve a felső tagozatos korosztályra korlátozódik. Az így kialakult órarend a következő: Hunyadi János Általános Iskola 1.osztály: hétfő 15.15-16.00; 2.osztály: Csütörtök 13.00-13.45; 3.-4. osztály Péntek 15.00-15.45; Dunaharaszti Református Templom 1. Felső csoport : 16.00-17.00; 2. Felső csoport : 16.00-17.00

Faragóné Sárdy Emőke vagyok, gyülekezetünk lelkipásztorának felesége, és 3 gyermek édesanyja. 17 éve tanítom a gyerekeket a vasárnapi istentiszteleteken. Bár eredeti végzettségem közgazdász, az Úr Isten akaratából jóval több évet töltöttem gyerekek között, mint amennyit saját szakmámban. Keményné Erzsike szárnyai alatt kezdtem a szolgálatomat, és igyekeztem nagyon sok szakirodalmat önképzésként elolvasni. Tavaly a VISZ Gyermkevangelizációs tanfolyamát végeztem el, jelenleg hittanoktató hallgatóként járok a Károli Gáspár Református Egyetem Főiskolai karára. Minden korosztállyal találkoztam az évek során, de legtöbbit az ovisok és az alsósok között szolgáltam. A nyári gyülekezeti táborokban a gyerekek evangelizációja vált szívügyemmé, de szintén nagyon fontosnak tartom az átadott életű gyerekek hitének növekedését segíteni. A Napsugár óvodában hétfőn $\frac{1}{2}$ 9-9-ig tartom a hittanórát, a Kőrösi Általános Iskolában pénteken, az 1-2. osztályosoknak 5. órában, a 3-4. osztályosoknak pedig 6. órában. Sajnos kevés jelentkező miatt a Százszorszép Óvodában nem tudtuk elindítani idén a csoportot.

Keményné Váradi Erzsébet vagyok, református tanító és hitoktató, 3 gyermekem van. 20 éve kaptam elhívást a hitoktatói szolgálatra, és azóta tanítom a gyülekezetbe járó gyermekeket vasárnaponként Isten Igéjére a templomban. Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem Főiskolai Karán végeztem. Legfontosabb célom, hogy a gyermekeket megismertessem az Úr Jézus megváltó szeretetével. Jelenleg 2 óvodában és egy iskolában tartok hittan órákat a vasárnapi Gyermek Istentiszteletek mellett az alábbiak szerint: Mese Óvoda, Kedd: 2 csoportban 7.45-8.15, 8.30-9.00; Hétszínvirág Óvoda, Csütörtök: 2 csoportban 7.45-8.15, 8.30-9.00; II. Rákóczi F. Ált. Isk. 1. osztály Kedd: 12.00-12.45; II. Rákóczi F. Ált. Isk. 2. 3. 4. osztály, Kedd: 13.00-13.45.

Bódás János

Úrvacsora

Az csak igazi, az a hit,
mely mindig ad s tesz valamit,
mely testet ölt, él s látható,
termő, jövővel biztató,
mibe itt, s ma lényegül át
Krisztus, megmutatván magát
tebenned is: ha emberül
dolgozol, s nem selejt kerül
ki a kezedből, - s hogyha kést
rejt szó, kéz - te adsz békülést.

Ha ott küzdesz azok között,
kik ma úzik az "ördögöt":
háború, nyomor démonát.
s az ember boldogság-jogát
váltják meg, de nem véres érvel:
a munka s eszme fegyverével!

Lásson a gyanakvó világ
hitet, mely nemcsak szóvirág,
de úgy terem és úgy ragyog,
mint Krisztus-szava: én vagyok!

Ezt parancsolja ő maga
ha térítve az asztala:
vérem ital, a testem éték,
íme vegyétek és egyétek,
S amit én tettem, azt tegyétek!

Fölösleges kérdés

Keresztelések alkalmával három kérdést tesz fel a lelkipásztor. Kettőre a szülők és keresztszülők válaszolnak, a harmadikra – általában – a gyülekezet minden tagja. Ez a harmadik kérdés így hangzik: „Ígéritek-e, hogy ezt a gyermeket szeretetben és imádságban hordozzátok és a szülőknek, keresztszülőknek minden segítséget megadtok ahhoz, hogy őt hitben neveljék?” Erre a gyülekezet így felel: „Ígérjük.”

Sok vitát váltott ki ez a kérdés. Sokan fennakadnak rajta, kivált városi gyülekezetekben és teljesen formálisnak tartják azt. Hogyan ígérhetünk segítséget olyanoknak, akiket alig, vagy egyáltalán nem ismerünk? Ők sem ismerik többnyire a gyülekezetet. S még ha ismernék is egymást, ugyan bele lehet-e ma szólni abba, ki hogyan neveli a gyermekét? Indokoltak és jogosak ezek az ellenérzések e harmadik kérdéssel szemben.

Bevallom, én mégis örülök ennek a kérdésnek, mert minden egyes keresztelés alkalmával emlékezteti a gyülekezetet arra, hogy mindnyájan felelősek vagyunk a megkeresztelt gyermekekért. Nem magánügy, nem csupán szűk családi esemény a keresztelés. Az egész gyülekezet ügye. Emlékeztet minket ez a kérdés arra, hogy a gyülekezet: hordozó közösség. „Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk és ne magunknak kedveskedjünk” (Rm. 15,1)

Mivel tartozik a református gyülekezet azoknak, akikben feltámad valamiféle vágy Isten iránt és gyermekeiket meg akarják kereszteltetni?

Hordozó szeretettel. Jó lenne, ha azok, akik bármilyen bátor-talanul, hitbeli ismeretek nélkül, esetleg csak egy új divathul-lámtól sodortatva közelednek az egyházhoz, ott szeretetet kapnának. Nem is akármilyet. Jézusi szeretetet. Agapét, amely jóságos, nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. (1Kor. 13) Szavakban, gesztusokban, türelemben, együtt örvendezésben megnyilvánuló szeretetet adhat a gyülekezet, amely „mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr”.

Állhatatos imádsággal. A gyülekezet lehet lelki édesanya, aki imádkozik gyermekeiért. Beszélhet Istennel a gyermekről, hogy azután majd beszélhessen a gyermeknek Istennel. Az imádság légkörében érthetik meg leginkább a szülők és keresztszülők azt, hogy itt Istennel állnak ők is szemközt. Itt nem ők hoznak áldozatot, hanem Isten hozott áldozatot értük. Itt Isten szólt először és szavára válaszolni kell. Itt Isten szeretett előbb, s mi továbbadhatjuk szeretetét. A gyülekezet tagjait arra biztatja ez a kérdés és az arra adott válasz, hogy mindennap imádkozzanak a megkeresztelt gyermekekért és szüleikért. Higgyük el, hogy „igen hasznos az igaznak buzgósgósága” (Jak. 5,16)

Vonzó közösséggel, ahova jó eljönni. Ahol békességet lehet találni. Ahol figyelnek az emberek egymásra. Ahol együtt örülnek az örülőkkel és együtt sírnak a sírókkal. Ahol őszintének szabad lenni és nem élnék vissza azzal. Ahol erőt lehet meríteni. Ahol a szó nem a gondolatok elfedésére, hanem azok feltá-

390. ének Erős vár a mi Istenünk

1. Erős vár a mi Istenünk, Jó fegyverünk és pajzsunk. Ha ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi oltalmunk. Az ő ellenség Most is üldöz még, Nagy a serege, Csalárdság fegyvere, Nincs ilyen több a földön.

2. Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk, De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, Az ég és föld Ura, ő a mi diadalmunk.

3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akar-na, Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ ura Gyűl-jon bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.

4. Az ige kőszálként megáll, Megszégyenül, ki bántja. Velünk az Úr táborba száll, Szentlelkét ránk bocsátja. Kincset, életet, Hitvest, gyermeket Mind elvehetik, Mit ér ez őnekik! Mienk a menny örökre!

Luther Márton, Wittenberg, 1529.

rására való. Ahol tiszták a tekintetek és a szándékok. Ahova feddés nélkül befogadják a tékozló fiakat is. Ahol jobban örülnek egy megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaz-nak.

Legfőképpen élő igével tartozik a gyülekezet. Ez a legnagyobb lehetősége a gyülekezetnek: benne ott van – ígérete szerint – Ura, a feltámadott, élő Krisztus, békessége, Szentlelke, gyógyító ereje kiárad. A gyülekezet a keresztelőknek úgy is szolgálhat, hogy kezükbe adja az írott igét, a Bibliát, hogy hívja őket a gyülekezetbe.

A kereszteléskor hangzó harmadik kérdés ily módon felráz, felelőssé tesz, megmozgatja fantáziánkat, szolgálatra indít minket. Nem felesleges ez a kérdés, ha jól válaszolja rá a gyülekezet: „Ígérjük.”

*Molnár Miklós lelkipásztor írása alapján
közreadja: Váczi Gábor*

„REFORMÁTUS SZENTEK”- a reformáció ünnepére (október 31.)

„A Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek, akik Kolossében élnek: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól.” (Kolossé 1,2)

Sokan azt gondolják, hogy azok a szentek, akiknek képét vagy szobrát látni lehet egyes templomokban. Mások azt hallották, hogy valamilyen magas egyházi elismerés, ha valakit szentté avatnak, - viszont ennek is van egy első fokozata: előbb „boldoggá” kell őt nyilvánítani. Vajon mit tanít erről a Biblia? Miért szólítja az apostol az egész kolosséi gyülekezetet így, hogy „a Krisztusban megszentelt hívő testvéreknek, akik Kolossében élnek”? Vajon ki az „a valamennyi szent” (1,4), aki iránt a kolossébeli gyülekezet szeretete messze földön híressé lett?

Egyszer egy kisfiú nézett meg egy templomot az édesapjával. A templomnak sok szép üvegablaka volt, rajta színes bibliai alakokkal. A kisfiú egyszer csak megkérdezte: „Édesapa, kik azok a szentek?” Az apuka rövid gondolkodás után az ablakokra mutatott: „Látod, ők azok, akiken átsugárzik a fény!”

A szent az, akinek Isten kezébe vette az életét. Az, aki tudatosan Jézus Krisztusnak adta magát, őszintén átgondolva és megvallva, hogy „nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.” (Heidelbergi Káté 1. kérdés-felelet)

A szent szó eredeti jelentése az, hogy „félretett”, „elkülönített”. Akik Kolossében az egyedül igaz Istennek, az Úr Jézusnak „félretették, elkülönítették” az életüket, azok az apostol szerint mind szentek, mert többé nem a világé, nem is önmaguké, hanem Istené az életük! Ez neked is szól, ezt a lépést Te is megteheted, kedves Olvasóm! Isten már döntött melletted, amikor az Úr Jézus feláldozta szent életét teérted, átvállalva minden bűnöd büntetését.

Most Te jössz: szenteld oda Neki önmagad! Nála biztosan nem találsz elutasítást... (János 6,37) S bátran hidd el: Sok-sok „református szentre” van szüksége ennek a mai, összekuszált világnak! Olyanokra, akiken átsugárzik Jézus fénye... (János 8,12) „Úgy ragyogjon a ti viláosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.” (Máté 5,16)

Somogyi László lelkipásztor írása alapján közreadja Tóth Károly

Építési munkák, 2012.

Így, október végére érve, szeretnék egy áttekintést nyújtani az idei évben a templom körül végzett építési munkákról.

Az előző lapszámban írtam egy tervünkről, a kerti tetőről. Jelentem, igen gyorsan megvalósult! Ha pünkösdre nem is, de rá egy hétre már állt, cserepezve, csatornázva. A nyáron már sokat használták a fiatalok. Most, az ősszel kapott a tető alatti rész díszkő burkolatot. A munkálatokat vállalkozók végezték, kivéve a faszervezet festését, amelyre közmunkát hirdettünk. E helyről is köszönöm egyik testvérünknek a természetbeni adományként felajánlott cserepet és térkövet. Ezek nélkül az építmény bekerülési költsége 750 ezer Ft-ot tett ki.

Másik jelentős esemény a lelkési iroda felújítása volt, - ami a hajópadló gombásodása miatt - halaszthatatlanná vált. Ennek keretében először pótolni kellett a hiányzó aljzatbetont, amire laminált parketta került. Megújult a villamos vezeték-hálózat és a helyiség újra ki lett festve. Mire ez az újság megjelenik, már az Ifjúsági terem álmennyezetének is el kellett készülnie. Ennek alapvetően az a célja, hogy a belmagasságot csökkentse, így javítsunk a fűtés hatékonyságán. Mindezek a munkák további 450 ezer Ft-tal terhelik meg költségvetésünket.

Végül, fontos, hogy szóljak a telkünk előtt elkészült gépkocsi-parkolóról. Erre az október 6-i közmunkanapon került sor. Csodálatos volt ez a nap, ami példa nélküli gyülekezetünk történetében!

Harmencöten (!) gyűltünk össze szebbé tenni templomunkat és környékét. Köszönöm minden résztvevőnek ezt az összefogást, az együttműködést gyülekezetünkért. Hiszem, hogy Isten áldása segített bennünket.

Kedves Testvérek! Szólnom kell arról is, hogy az elévült munkák költségeihez - hozzájárulásként - várjuk különadományukat! Továbbá, - emlékeztetőül - megszakítás nélkül gyűjtjük az új templom építésére szánt adományaikat is!

Az adományokat hivatali időben vagy vasárnap tudjuk átvenni, vagy a banki átutalást javasoljuk. Bankszámlánk: Dunaharaszti Református Egyházközség 10918001-00000038-28130003

Minden adományt köszönettel fogadunk!

Tóth Károly gazdasági gondnok

Gyöngyösi Rózsa néni köszöntése 70. születésnapja alkalmából

Szeretettel köszöntjük Rózsa nénit 70. születésnapja alkalmából, gratulálunk, jó egészséget és Istentől megáldott további békés éveket kívánunk!

Isten iránti hálaadással köszönöm szépen! Először zavarba jöttem, amikor volt presbitertársammal, dr. Székely Károssal együtt az összegyűlt hívek előtt köszöntött lelkipásztorunk, de később, az Istentisztelet után, amikor többen jöttek hozzám mosolyogva átölelni, az igazán boldoggá tett.

Ezúton is köszönöm a sok-sok jókívánságot, szeretetet, amelyet a gyülekezettől kaptam.

Hogyan és mikor szegődött el Rózsa néni a Dunaharaszti Református Gyülekezetbe? Milyen körülmények között?

Mi 1964-ben költöztünk Dunaharasztra, de csak néha-néha, különösen nagy ünnepeken mentünk a templomba. Mi is, mint sokan a Sátánra hallgatva megnyugtattuk magunkat különböző kifogásokkal, pl. nem érünk rá, halaszthatatlan, fontos dolgunk van, korán megyünk dolgozni, későn érünk haza, stb.

Majd 1979-ben Veresegyházi László tiszteletes úr és munkatársai felkeresték a reformátusokat, hogy össze kell fognunk a parókia felújítására, víz bevezetésére, fürdőszoba kialakítására, hogy tudjuk fogadni az új lelkészcsaládot. Ugyanakkor evangélicizációs sorozatokra is érkezett a meghívás. Elmentünk az alkalmakra, aztán ott is maradtunk, azóta rendszeresen járok.

1980-ban érkezett a gyülekezetbe Faragó Tibor nagytiszteletű úr. Ő igen hamar komoly gyülekezetépítésbe fogott külső- és belsőképpen. Eleinte átlagosan harmincan voltunk egy-egy Istentiszteleten, de ez a létszám a sok munka, hívogatás, a gyülekezeti alkalmak szaporodásával, ezek hatására határozottan növekedett.

A tiszteletes úr felkeresett minden megkeresztelt gyermeket, emlékeztetve a szülőket a fogadalmukra. Hittanórákat tartott az iskolákban, 3-4 gyermek miatt is ment hóban, fagyban. A közelben lakóknak az imatelemben tartotta a hittanórákat. Bár kevesen voltak, mégis ebből a kicsiny csapatból alakult ki a későbbi ifjúsági csoport, akik ma már középkorúak.

Rendszeressé váltak a házi Istentiszteletek, diakóniai szolgálat, teológus nap, októberi evangélicizációs hét.

Shokássá vált a ceglédi szeretetotthon támogatása, ahol szerény körülmények között testi és szellemi fogyatékosokat ápolnak. Az adományok eljuttatását hosszas előkészítés előzte meg, nevezetesen: befőttek elkészítése, száraztészta „gyártása”, egyéb természetbeni juttatások gyűjtése.

A lelki építés mellett, vele párhuzamosan történt a külső építkezés. Ez minden esetben látványosabb, mint a belső építés. Szükséges volt a gyülekezeti épület tartozása, belső terének korszerűsítése: villanszerelés, lócák helyett székek beszerzése, az elkorhadt padló helyett parketta lerakása, központi fűtés szerelése, majd a telefon, a gáz, a csatorna bevezetése. A gyülekezetnek akkor is nagyon kevés pénze volt, így a gyülekezeti tagok is kivették részüket a fizikai munkából. Közöttük is az első a tiszteletes úr volt.

Egyik alkalommal, amikor a tiszteletes úr létrán állva svájcisapkában falat vésett, beállított egy atyafi: a papot kereste. Tibor lelkészünk válaszolt neki: „Én vagyok.” Meglepődve közölte, hogy ilyet ő még nem látott. Ha gyakrabban járt volna, akkor sokszor találta volna munkában.

Máskor kerítésfestés közben szólt az egyik járóelő édesanyáméknak, hogy ennek a papnak mindent megcsinálnak, mire ecsettel a kezében bemutatkozott neki a tiszteletes úr.

Gyülekezetünk történetében mérföldkő a harangtorony építése volt. Azóta van templomunk, addig csak gyülekezeti termünk, imaházunk volt. Ennek építése komoly összefogást, anyagi és fizikai áldozatot kívánt az akkori tagoktól. El nem lehet mondani, mekkora öröm volt számunkra a felépülése. Ezután már nem lehetett olyan kifogás, hogy azért nem jöttek a templomba, mert nem látták a tornyát.

Milyen szerepet töltött be az évek során Rózsa néni a közösség életében? Milyen feladatokat vállalt?

A sokféle és rendszeres tevékenység a gyülekezeti közösségen túl baráti kapcsolatokat is létrehozott. Az én korosztályom és annak gyerekei sajnos jórészt hiányoztak az akkori gyülekezetből, ugyanis félték, hogy hátrány éri őket az „életben”, és vinni akarták „valamire”. Az idősebbek szerencsémre örömmel és szeretettel fogadtak, elnyertem bizalmukat és őszintén fáj, amikor elmennek mellőlem. Sajnos már alig élnek közülük.

Fiatal koromban édesanyám minden munkában részt vett, én inkább itthon tudtam a tanítás mellett segíteni. Így vált állandó feladatommá a templomi terítők rendszerben tartása 25-28 év óta. Rendszeresen kivettem a részem azokból a munkákból, amelyeket hétvégeken szerveztek. Bármit szívesen elvégeztem, végeztem. Egyik alkalommal meg is kérdezte tőlem egy fiatal lány: „A néni itt a takarító néni?” „Nem” – feleltem – „csak tudok takarítani.” És ha az lettem volna?

Néhány évig változó nagyságú területen szedtem az egyházfenntartói járulékat. Ez volt számomra a legkellemetlenebb feladat. Jó néhányszor megaláztak, amikor hitegettek, hogy majd ekkor meg akkor adják ide a pár forintjukat. Volt olyan hely, ahová hóesésben ötször hívtak vissza, míg végül azt mondta az „úr”, hogy a hivatalba viszi be. Remélem, már odaért. Sajnos ez nem volt egyedüli eset.

2004-től 2011-ig presbiteri szolgálatot végeztem. Korom miatt az újabb megmérettetést már nem vállaltam. Templomépítés előtt áll a gyülekezet, ez nagy kihívást jelent, ehhez már fiatalabbakra van szükség. Presbiteri munkámmal elégedetlen vagyok, édesanyám sokkal eredményesebb munkát végzett.

Az iratterjesztésből milyen művet, írást, könyvet ajánlana leginkább a gyülekezet figyelmébe?

Elsősorban a Bibliát és Énekeskönyvet. Ezt minden család otthonába szükségesnek tartom úgy, mint az az őseinknél volt, pedig régen sokkal drágábbak voltak.

Nálunk kaphatók igehirdetések, hittételeink, igemagyarázatok, hitvallások, imádságok, napi áhítatok, ver-

sek, családi étellel, gyerekneveléssel kapcsolatos művek, stb.

Hogy kinek milyen mű való, azt az határozza meg, hogy az illető hol tart a hit útján. Meg szoktam kérdezni: „Kinek kell a könyv?” A válasznak megfelelően ajánlom az olvasnivalót. Szerencsére bőséges kínálatot rendelkezünk.

1998. óta végzem az iratterjesztés szolgálatát. Ez a cipelés mellett igen komoly felelősség.

A könyvek nagy kínálata csapdákat is rejt. Jól meg kell fontolni, hogy csak olyan művek kerüljenek az asztalra, amelyek nem ellentétesek református hitünkkel. Állandóan figyelemmel kell kísérni az új kiadványokat és biztos alapokkal kell rendelkezni.

Milyen lelki, szellemi értékeket tekint a legfontosabbnak Rózsa néni, az évek során összegyűjtött ismeretek és tapasztalatok alapján?

Szüleim az alapvető emberi értékekre igyekeztek nevelni, és a szerint élni. Ezek közül csak néhány: magyar református hit, hazaszeretet, becsület, tisztesség, hűség, szeretet, önzetlenség stb. Igyekeztem ezeknek megfelelően élni, de nem mondom, hogy mindig sikerült.

Jellemző ránk a tökéletesség hiánya, hiszen tudjuk, hogy az Istenünk és Úr Jézusunk tökéletes. Mi, gyarló emberek csak törekedhetünk – ez kötelességünk is –

felé. Szerencsére számunkra ott van zsinórmértéknek a Szentírás.

Amikor végig gondoltam hosszúnak látszó, nekem azonban rövidnek tűnő életemen, akkor csak hálaadással tudok visszatekinteni, hogy mennyi rossztól, gonoszagtól óvott meg a Mindenható, mert rábízta magam. Mint mindenkiné, nekem is voltak megpróbáltatásaim, kilátástalannak tűnő helyzeteim, voltam zsákutcában, de mindig megmaradt a reménységem, és megtapasztaltam az Úr Isten segítségét, szeretetét, hűségét. Ez ma is így van, a legapróbb dolgokban is érezhető. Ezt bárki megélheti, ha kér és figyel.

Naponként hálát adok, hogy van gondviselő jó Atyám, hogy van otthonom, nem szenvedek szükségét, és amennyi a teremtett világból rám bízott, annyit most még rendben tudok tartani. A következő időkre a zsolttáros szavaival kérem a mi Urunkat:

„Ne vess el engem az én vénségemnek idején: Mikor elfogy az én erőm, ne hagyj el engem!” (Zsoltárok 71,9)

Ha valamit is sikerült elérnem a szolgálatban, a tanításban, az élet egyéb területén az nem az én érdemem, mert hiszem és vallom, hogy kegyelemből, hit által tartattam meg, az érdem pedig egyedül a könyörülő Istené.

Csáky Gyöngyi

„Amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg.” Máté ev. 25.40

Gyülekezetünkben két fiatal, Bényi Eszter és Till Marianna nyáron a Molnár Mária Szeretotthonban önkéntes szolgálatot végzett

Mikor elindultunk Eszterrel a vonathoz, már nagyon izgultunk. Én aggódtam is kicsit, mivel még sosem foglalkoztam sérült emberekkel, hogy meg fognak-e kedvelni a gyermekek és tudok-e nekik szeretetet adni. Mikor megérkeztünk, nagyon kedvesen fogadott az igazgató néni, megmutatta a szobánkat, elmagyarázta és megmutatta mi hol van, és aztán megismerkedtünk az ápolókkal, és megtudtuk, mi lesz majd a dolgunk a három nap alatt. Megebédeltünk, aztán az egyik szobába bementünk, ahol mesehallgatás volt éppen. Mikor vége lett, megismerkedtünk egy kisfiúval, Janikával. Nagyon megkedveltük, beszédes volt és nagyon aranyos. Aztán megfogtuk egy-egy gyermek kezét és lementünk az udvari foglalkozásra. Meghíntattam Janikát, beszélgettünk, és megismertem a többieket is. Egy autista fiút is láttunk, de azt mondták a nővérek, hogy nem beszél senkihez és nem is foglalkozik senkivel, de az a csoda történt, hogy miközben beszélgettem Janikával odajött ez a fiú, megfogta a kezem és vezetett. Aztán elengedte a kezem és elment. Számomra ez nagyon nagy dolog volt! Aztán bementünk és megnézhettük a kicsiket. Két szobában voltak elhelyezve, az egyikben a nagyobbak a másikban a kisebbek. Én először a nagyokhoz kerültem. Nagyon aranyosak voltak, főleg Lilike és Réka! Rékának mikor megfogtam a kezét nagyon nagyot kacagott! Mennyire jó volt hallani! Lilike is (Réka és Lili testvérek) nagyon mosolygós kislány, neki meséltem egy mesét is (A békakirályt). Annyira csodálatos gyermekek! Aztán átmentem a másik szobába a picikhez. Na, az volt életem egyik legszebb pillanata, mikor megláttam Zinát. Zina egy nagyon apró, vékonyka kislány. Betegsége miatt nem marad meg benne az enivaló, pedig sokat eszik és mellette epilepsziás (de arra szed gyógyszert). Nem tudom miért és hogyan, de az első perctől kezdve kötődtem hozzá, nagyon megszerettem.

Mikor már körbejártunk, elmentünk aludni. Gondolkoztam, hogy annyi kétséggel és aggodalommal jöttem ide, és lám mennyi csodával találkoztam és mennyi szeretetreméltó gyermekkel. Szóval nagyon nehezen ment a búcsú, de mennem kellett a vonathoz. Mindenkitől elbúcsúztam és útra keltem. Szerencsésen megtaláltam az én vonatomat, és fel is szálltam. Sajnos az utazás közben nem bírtam ki pityergés nélkül, már akkor nagyon hiányzott mindenki. Számomra csodálatos volt, hogy mennyire lehet érezni ott Isten jelenlétét! Nem is értem, hogy miért nincsen sorbaállítás az ajtójuk előtt. Már nagyon várom az őszi szünetet, amikor remélhetőleg újra láthatom őket!

Till Marianna

Rövid beszámoló az erdélyi utunkról

Kedves Testvérek!

Pár hete szerencsésen hazaérkezett presbiteri küldöttségünk Erdélyből. Nagyon tartalmas út áll mögöttünk. Kolozsváron meglátogattuk a Fehér templomi testvérgyülekezetünket, s szívélyes fogadtásban volt részünk. Jó volt látni azt az aktivitást, amely a mai napig jellemzi ezt a gyülekezetet. Bizonyára tudjátok, hogy a templomuk újjáépítése után gyülekezeti házat építettek, most pedig vendégszállás kialakításán fáradoznak, s talán jö-

vőre be is fejezik a közeli Koloson, egy sósvízű tó mellett.

Este Torockón szálltunk meg, hogy reggel egy csodálatos és eddig számunkra ismeretlen tájon ébredjünk. Mintha visszacsöppentünk volna a múltba, olyan érzésünk volt.

Szombaton ebédre a Bíró családhoz voltunk hivatalosak Szászrégenbe. Ők korábban a taksonyi gyülekezetünknek voltak oszlopos tagjai, és sokáig Dunaharasztiába jártak istentiszteletre. Idén költöztek haza. Örömteljes találkozás volt ez. S ha már ott voltunk, akkor kértük, mutassák meg az ősi templomot. Én személy szerint nagyon meglepődtem, amikor egy gyönyörű, Kós Károly által tervezett templomhoz vittek bennünket, ami kívülről szépen fel volt újítva. Itt aztán már egyre inkább kezdtük érezni a kontrasztot: mi itt, Magyarországon, jobb helyzetben, alig-alig jutunk egyről a kettőre, most pedig immár másodszor egy olyan gyülekezettel találkozunk, amelynek gyönyörűen karbantartott temploma van, felújított parókiával büszkélkedhet, s nem utolsó sorban egy Makovecz Imre által tervezett, fantasztikus gyülekezeti házzal is bír.

Hogy mindezt hogy csinálták? Csak azt tudom mondani: Istennek cso-

dája! De azért azt is láttuk, hogy többek között ez a gyülekezet is megmozdult az építkezésben.

Az esti órákban érkezünk meg Udvarfalvára. Itt éppen most újították fel a templomuk külsejét, a gyülekezeti házukat pedig már többen ismerjük. Szóval itt is ékes rend fogadott bennünket.

Az udvarfalvi testvérek is nagy-nagy szeretettel fogadtak, s ha nem kellett volna sietnünk vasárnap kora délután haza, akkor bizony szívesen maradtunk volna a vasárnapi ünnepségük végéig, vagyis az esti órákig.

Ez az út megerősített engem mindenképpen abban, hogy sokkal erősebben kellene a kapcsolatainkat gyülekezeti szinten ápolni. S ha támogatásra találok, akkor jövőre mindenképpen szeretném, ha egy hetes buszkirándulást is beterveznénk.

Ez úton köszönöm mindazon presbiter testvéreknek, akik velem együtt képviselték gyülekezetünket: Borbély László, Nagy András, Nagy Gábor, Szadai András, Vörös Péter, s különösen is a sofőrjeinknek, Gábornak és Péternek. Úgy hiszem, senki nem bánta meg, aki eljött!

Faragó Csaba lelkipásztor

Csapatmunka! Mindenki számft!

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!” (Zsoltárok 133:1)

A szinergia, vagyis együttműködés azt jelenti, hogy az egész több, mint a részek összessége. A pozitív együttműködés megteremtése azt jelenti, hogy a megfelelő emberek, a megfelelő helyen, a megfelelő időben, a helyes célra összpontosítanak. A második világháború után Chester Nimitz, az Egyesült Államok haditengerészetének főparancsnoka életben akarta tartani az emberek érdeklődését a haditengerészeti repülés iránt. Ennek eredménye lett a Blue Angels Navy Flight Demonstration Squadron [Kék Angyalok Tengerészeti Bemutató Repülőszázad], mely első bemutató légi parádéját egy éven belül megtartotta. A csapatnak mind a mai napig egyértelmű célja van. A teljesen kiképzett jelöltek közül csak olyanokat választanak, akik egyenletes csúcsteljesítményt nyújtanak. Miután gondos átvizsgáláson esett át, a pilótának tizenhat szavazatot kell kapnia a jelenlegi tagoktól. Ha csak egyikük nemmel szavaz, a jelölt kiesett. Nincs szükség magyarázatra – ilyen szintű a tagok között a tisztelet és a bizalom egymás ítélőképessége iránt. Ha Blue Angel vagy, akkor a csapattársaid olyanok, mintha a családod lennének, és ha egy új tag áll be, te rábírod az életedet is. A repülőszázad tagjának lenni sem „egyszerű ügy”. Felelős vagy azért, hogy elvégezd a magad részét, a legjobb formádat hozd, és minden nap kiválóságra törekedj. Ki kell érdemelned a jogot, hogy a jelvényt viselhesd. A teljes elkötelezettség nélkül kevesebb nem elfogadható. Nos, alkalmas lennél Blue Angelnek? Magányos farkas vagy, vagy csapatjátékos? Hűséges vagy és megbízható? Amikor nehéz döntésre kerül sor, számíthatnak rád a többiek, hogy az ő érdeküket a sajátod elé helyezed?

(Tóth Surányi Nikolettta által feljebb közreadott írást lelkészünk a gyülekezet figyelmébe ajánlja)

Chapin-től Dunaharasztiig

Az English Language Summer Camp, vagyis az angol nyelvű nyári tábor programjait a szervezők két gondolatra fűzték fel: az egyik, hogy jobban megismerjük Jézus Krisztust, a másik pedig nyelvtudásunk fejlesztése. Az amerikai vendégeinkben igazán nyitott, vidám embereket ismertünk meg, akik mindig keresték velünk a személyes kontaktust, és sokat beszélgethettünk velük.

Ez a tábor volt az egyik legnagyobb élményem ezen a nyáron. A szervezés minden szempontból átgondolt volt, ahogy a programok arányai is.

Mind az öt napnak hasonló ritmusa volt: reggel kilenckor a templomban gyülekeztünk, ahol naponta egy-egy újabb bibliai „koronáról” tudhattunk meg többet: a dicsőség, az élet, az igazság, az öröm koronájáról, és arról a koronáról, ami örökké megmarad. A reggeli alkalmakon énekeket is tanulunk, angol nyelvű modern keresztény popzenét, ami hangosan szól a hangszórókból. A templom előtt elhaladók megálltak benézni, és amint azt a gyülekezetünk lelkészétől, Faragó Csabától megtudtuk, az a hír terjedt el, hogy a református templomban „party van”, és valóban, ezek az alkalmak rendkívül felszabadultan teltek.

Délelőtt és délután körülbelül másfél órás „angolórák” voltak, ahol kötetlenül beszélgethettünk az amerikai csoportvezetőinkkel, mivel csopor-

tokra voltunk osztva nyelvtudásunk szerint. Az angolórakat szókinccsfejlesztő játékokkal színezték, illetve feladatokat kellett teljesítenünk, melyeket pontoztak, így a csoportok között igen éles harc alakult ki.

Ilyen feladat volt például, a zászlókészítés a csoportunk részére, ezen kívül színdarabot is adtunk elő. Nekem személy szerint kedvencem a „portya” volt, ami vicces feladatokból állt, mint például kérjünk meg egy járókelőt, hogy énekelje el a Happy Birthday-t és vegyük fel a hangját; vagy amerikai csoportvezetőnk magyarul kérdezzen egy mondatot egy idegentől, érthetően, vagy hányan férünk be egyszerre a telefonfülkébe a Tulipán téren?

A napi program része volt a sport is, baseballtoztunk, kickballtoztunk, kidoztunk többek között.

Ebédet egy közeli kis étteremben kaptunk, délelőttönként pedig palacsintát, görögdinnyét vagy más finomságokat ettünk.

Csütörtökön lehetőségünk volt meghívni az otthonunkba két-három amerikai vacsorára, ezzel a lehetőséggel a mi családunk is élt. Igazán kellemes, figyelmes, szeretetreméltó embereket ismerhettünk így meg.

Minden napot énekléssel zártunk háromkor a templomban.

Sok szeretetet és figyelmet kaptam ezektől a közvetlen emberektől. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy a Chapin-i Presbiteriánus Gyülekezet tagjai az Egyesült Államokbeli Dél-Karolina államból éppen Dunaharaszti választották táborhelyül.

Csáky Zsuzsa

A kálvinista Rómában jártunk

Szeptember 29-ére autóbuzos kirándulást szervezett gyülekezetünk számára Gyöngyösi Rózsa és Tóth Károly testvérünk. Az úti cél Debrecen, a kálvinista Róma, a magyar Genf volt. Meg is telt szépen a busz, s az Úristen kegyelméből ragyogó napsütésben, igazán tartalmasan tölthettük el ezt a napot.

Természetesen leginkább reformátusságunk építészeti és történelmi emlékei érdekeltek minket ebben a cívis városban, így megcsodáltuk a Nagytemplomot, betekintést nyertünk a nagy fiakat nevelő Református Kollégium diákéletébe, s ellátogattunk egy testvér gyülekezetbe is, ahol szeretettel fogadtak minket.

De voltunk a Tímárházban is, ahol különböző kézműves mesterségek mutatkoznak be: csipkeverő asszonyok avatnak be a rendkívüli türelmet és odafigyelést igénylő művészetük titkaiba, miközben megcsodálhatjuk a már kész munkáikat is; szappanfőző ismertet meg minket ennek a valaha szinte általánosan ismert mesterségnek a fortélyával; de magának a háznak az eredeti rendeltetését jelentő tímár mesterséggel sajnos már csak a kiállított eszközök és a tárlatvezető tud minket megismertetni, hiszen mára ez a mesterség már teljesen kihalt.

Látnivalóban és élményekben gazdag volt tehát ez a kirándulás, hála legyen mindezért az Úrnak!

Szadainé Somogyi Erika

Az Építő Kövek Alapítvány új bankszámlaszáma: 10403105-50526672-82811009

Készüljünk együtt az adventi vásárral!

Kedves Testvérek!

Gondolom, már mindenkinek eszébe jutott: hamarosan itt a Karácsony, és természetesen az örömteli készülődés. Lehet, hogy sokan már az ajándékokon gondolkodnak, melyik családtagot, mivel lepik meg. Így vagyok ezzel én is. Egyre többször jut eszembe, milyen jó lesz körbe ülni az ünnepi asztalt, látni az unokák várakozással teli, boldog arcát, amint bontogatják az ajándékokat.

Aztán egyszer csak eszembe jutott, hogy tavaly másképp is készültünk a karácsonyra. A gyülekezetünk részt vett az Adventi Vásáron! Nagyon jó volt. A gyülekezetből néhány nőtestvérünk apró dolgokat készített, amit a vásáron eladtunk. Készültek nagyon aranyos kis tűpárnák, karácsonyi díszek, horgolt angyalkák, harangok, csillagok. Minden általuk készített apróságnak sikere volt, mutatja ezt is, hogy megvásárolták valamennyit a vásárra ellátogató helybéliek, és a környező településekről idelátogató vendégek. Külön élmény volt a gyermekek által készített fahéjas magyoró. Hogy sűrögtek-forogtak, kínálgatták, árulták. Abból, ha több lett volna, az is gazdára talált volna.

Az jutott eszembe, milyen jó lenne ezt az idén is megismételni, meg hogy az ajándékok készítésekor milyen jól éreztük magunkat. Most újból lehetne készíteni eladható apró ajándékokat, fahéjas magyorót.

Ehhez azonban az összefogásunkra van szükség. Kérlek Benneteket Testvérek, jelentkezzenek közületek azok, akik segítséget tudnának nyújtani! Akinek van ötlete, mivel gazdagítsuk kínálatunkat, feltétlenül ossza meg velünk! Ülünk össze újból és munkálkodjunk együtt! Vegyünk részt az idén is az Adventi Vásáron! Szeretettel várjuk azok jelentkezését, akik szívesen készítenének ajándékokat, vagy akik ott lennének egy-két órán keresztül a vásári forgatagban, hogy kínálják a portékákat! Minden segítség jól jönne! Tegyük meg a Gyülekezetért!

Aki szívesen venne részt az előkészületekben, a vásáron, ebben a hónapban jelentkezzen Bókainé Szilágyi Magdolnánál (tel: 06 70 284-2426) vagy Kemény Mátyásnénál, Jutkánál (kemenycsalad@invitel.hu, tel: 06 70 613-9257). Isten áldása legyen rajtunk!

Kemény Mátyásné Jutka néni

Keresztyén Sport Klub 5-13 éves gyermekek részére

Küldetésünk:

Vágyunk arra, hogy

- a gyermekeket a lehető legnagyobb **sport-és közösségi összetartozás** élményével ajándékozzuk meg
- egészséges versenyt biztosítsunk pozitív sportélménnyel
- mindenki győztesként tekintsen magára, függetlenül az elért eredménytől
- elősegítsük a csapatmunkát, a képességek fejlesztését, a tisztességes játékot, a feljebbvaló tiszteletét
- önbizalmat építsünk

Sportolási lehetőségek: foci és egyéb labdajátékok

Keresztyén Sport Klub vezetői: A Dunaharaszti- és Taksonyi Református Gyülekezetek gyermek- és ifjúsági szolgálataiban nagy tapasztalattal rendelkező, lelkes fiatal felnőttek.

Helyszín: II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola Tornaterme; 2330 Dunaharaszti, Rákóczi u. 28

Alkalmak: kéthetente vasárnaponként 17:00- 18:00

Keresztyén Sport Klub koordinátora: Tóth-Surányi Nikoletta

Jelentkezés és bővebb információ: E-mail: tsnikoletta@gmail.com vagy hívj: 06 20 373-6798

Mindenki - bármilyen hívő vagy nem hívő gyermek vagy önkéntes - részese lehet a programunknak!

Dunaharaszti Református Templom - Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 24 490-389)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu
e-mail: ujstag@dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész – Szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Szerzők: Faragó Csaba lelkész, Csáky Zsuzsa, Gyöngyösi Rózsa, Kemény Mátyásné, Szadainé Somogyi Erika, Till Marianna, Tóth Károly, Váczi Gábor
Tördelés, grafika: Csáky István